

umyla je v té vodě, v které byl Pán Ježíš zmytý, kteráž ihned od toho málo-
cenství očištěný bylo. Tomu velmi ten lotr se podivil a čím dýlejší tím lípejší svatost
toho děťátka poznával. Protož když na druhý den s tou největší uctivostí za dobrý
kus cesty Marii a Josefa vyprovázel, naposledy řekl k tomu dítěti: Pamatuj na mě,
když přijdeš do království tvého. A to jest ten lotr, který potom s Pánem Ježíšem
byl ukřižován a jej po tom blesku, který v dětinství jeho z jeho obličejce pocházel
viděl, na kříži zase poznal, protož zase poznova tehdáž k němu řekl: Pamatuj na
mě, Pane, když přijdeš do království tvého.

Píší též někteří škribenti, že když mnohdykrát ti svatí lidé přes veliké hory zhůru
aneb dolu s velikým nebezpečností života buď jít, aneb jet museli a někdy,
kam se obrátit mají, dokonce nevěděli, aby z těch skalnatých vrchů dolu zase sjíti
mohli, tehdy znenadání z svehch doupat všelijaká lita zvíř ven vysla, jakožto lvi,
nedvědi, draci a tēm podobné zvířata, kteráž napřed hlubokou poklonu tomu sva-
tému dítěti učinivše, potom jim po těch hrozných horách cestu ukazovali. A tak
stvoření Stvořiteli svému posluhovalo, jak Maria Panna k svatě Brigidě sama vy-
jevila, že ta hovada větší čest jemu než sami lidé prokazovaly.^(d) Paměti též hodné
jest, že i ptáčkové svým líbezným zpěvem mimojdoucího Pána Ježíše vítali a jej
pozdravovali, neb když ty nejsvětější tři osoby, Ježíš, Maria a Josef, téměř ku konci
té pouště přišly, to' hle, velmi veliký houf všelijakého ptactva v cestu jim přile-
těly, kterýž tak velikou radost na sobě ukazovaly, jako by Pána Ježíše velmi dobře
znaly. Tu ti rozmilí ptáčkové vokolo Marie Panny a svatého Josefa semotam lítali
a netoliko svým líbezným zpěvem radostně zpívali, nýbrž, co nejvíce podivení
hodného jest, zřetelnými slovy křičeli: Vítáme tě, Ježíši, vítáme tě, králi! Které-
mužto zázraku Maria i Josef netoliko velice se divili, ale i velikou božskou radostí
naplnění byli. A tak Pán Bůh skrze ta nerozumná hovádka to vynahradil, co ro-
zumní lidé učiniti zanedbali. Naposledy ještě jeden velmi veliký zázrak se přiho-
dil, který až po dnešní den ustavičně trvá. Neb po tý celý cestě, po které ta nej-
světější Panna šla aneb jela, všudy ihned i v tom suchým písku vyrostly jerizské
růže, které upřímo cestu od Lebheimu až do města Hermopolis učinily a vyzna-
menaly.^(e) Z těch růží až posavád velmi mnoho na té cestě stojí, které lid arábský
každoročně trhává a křesťanům za chléb prodává. Jest pak potřeby vědět, že Jo-
sef s Marií rovnou silnicí od Gazy do Alkairu nejel, ale drobet vejšej k východu
slunce, od Gazy skrz Lebheim do Hermopoli přímo jeli, to pak město čtyř mil
zdýli od Alkairu leží. Tu podlé litery vyplnilo se prorocství Izaiáše proroka, když
v třicáté páté kapitole takto předpověděl: Veseliti se bude pustá a bezcestná a ra-
dovati se bude poušť a kvisti bude jako lilium. Plodící ploditi bude a radovati se
bude, veselá jsoucí a Boha chválicí.

První město v egyptské zemi, do kterého Maria s svatým Josefem přišla, jest
Hermopolis; v kterémžto městě Otec nebeský ukázati chtěl, kdo jest to ten, který
tehdáž přišel, aby je navštívil. Neb jeden velmi veliký a vysoký strom, který před